

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÈNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 cèntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

DON PERE 'L CRUEL

INGUIN ab mi un moment fins à Manresa, la pintoresca ciutat qu' en las ayguas del Cardoner s' enmiralla, la terra de la cova de Sant Ignasi, la patria, en fi, del famós D. Pere Arderiu, ó D. Pere 'l Cruel, com li diuhen los séus paisans.

¡Quántas y quàn terribles lluytas no han tingut de sostenir los lliberals, los demócratas, los republicans de Manresa, en defensa del dret à la vida y à la expansió de las ideas arreladas en la séva conciencia!... Lo jesuitisme entronisat en aquella població, y no sols lo jesuitisme de sotana, sino 'l jesuitisme de levita y de gech havia prés més de quatre vegadas marcat caràcter inquisitorial, y als lliberals, als demócratas, als republicans, als partidaris del lliure-pensament y de las ideas modernas se 'ls perseguía y acoassava, se 'ls negava l' aygua y 'l foch, se 'ls marcava al mitj del front ab l' estigma del despreci, se 'ls condemnava à la de-honra y al vilipendi... algunas vegadas à la fam y à la desesperació.

D. Pere 'l Cruel era un agent dels jesuitas. Sempre que D. Pere aguantava la vara, los jesuitas aguantavan à D. Pere. La tetrica companyia allà ho era tot. La mónica secreta era la única lley vigent à Manresa. Tot pèls de casa, y als de fora, contra una cantonada. Y aquesta lley se cumplia ab tot rigor, sense consideració, provocant odis, malestar, intranquilitat, protestas.

¡Qué ha ocorregut ara per-que D. Pere 'l Cruel y 'ls jesuitas, aquests dos elements que havian sigut sempre carn y unglas s' hajan separat, rompent tota mena de relacions y mirantse cara à cara com à enemics acérrims?

En las materias subjectas à fermentació s' efectúan operacions químicas espontáneas, que molts vegadas se tradubeixen per una descomposició completa. Tal es lo que acaba de succedir entre D. Pere 'l Cruel y 'ls jesuitas manresans: l' un ha descompost als altres. Després de una llarga bullida los jesuitas y don Pere s' han esbravat. ¿No hi haurá ningú que s' emporti ab un cabàs los féms que ja ni per abono serveixen?

Los jesuitas usufructuavan feya la mar d' anys un hermós edifici propi de la ciutat. Allà tenian lo séu colégi, la séva fabrica de llana mística. Un dia 'l tifus va apoderars del establiment, y tots los aspergis d'

aygua beneyta vån ser impotents per combatre l' horrible malaltia.

Los pares de familia que tenian allí 'ls séus fills van alarmarse; ab l' alarma vá venir lo descrédit del establiment, ab lo descrédit la pérdua dels interessos. Los jesuitas havian de plegar; pero anarse 'n per la séva propia y expontánea voluntat era per ells una vergonya. ¡Fugir davant del tifus!... ¿Qué haurian dit los que tenen confiansa absoluta ab los medis espirituals de la poderosísima companyia?

No podía ser. Era millor anarse 'n com à mártirs que com à poruchs, y coneixent, ab la cautela que 'ls distingeix, lo geni arrebatat de D. Pere 'l Cruel, y sense consideració als grans serveys que 'ls havia prestat sempre, van rompre ab ell, van desatendre las sévas indicacions relatives à la ensenyansa, van buscar una serie d' excusas per mantenir la discórdia, y després de més de un any de brega, ab lo coll tort, los ulls mitj cluchs, la mitja rialleta als llabis y las mans crusadas al pit, se 'n vån de Manresa, del bresol del jesuitisme, dihent:

—Ja ho veyeu: la impietat ens expulsa.... Nosaltres ens haurían quedat aquí ab molt gust; pero 'ns treuhen. Un home que meresqué de nosaltres las més finas atencions, s' ha convertit en lo nostre Dioclecià, en lo nostre Nerón. ¡Que Déu Nostre enyor tingui pietat d' ell! ¡Que l' Angel de la Guardia 'l posi à salvo contra las satánicas sugestions del infernal orgull!

Y com que dels jesuitas tot es venenós fins las benediccions que llansan, los jesuitas manresans se 'n han anat de Manresa, benehint à D. Pere 'l Cruel.

¡Pobre D. Pere! ¡Ara si qu' está bén llest!

Ell va dir:

—¿Qué m' importan à mi 'ls jesuitas! Freres hi ha de sobras que vindrán à recullir lo qu' ells desdenyen.

Y vinga buscar freres y vinga recullir micos.

Ni 'ls agustins, ni 'ls dominicos, ni 'ls franciscans, ni cap de las molts ordres que tornan à rebrotar en lo nostre país d' entre las cendras del any 35, ha tingut à bé accedir à las súplicas de D. Pere. Totas li han dit lo mateix:

—Non possumus.

Y es molt natural. La que més y la que menos s' haurá fet la reflexió següent:

—Si 'ls jesuitas no s' hi han pogut salvar, ells que xuclan més que una bomba de pou à tota pressió, ¿cóm ens hi hauriam de salvar nosaltres que tot just comensém à piular? De cap manera.

—Vos regalaré l' edifici à perpetuitat—deya don Pere disposant de una cosa que no es séva.

—¿Y si tornan à venir socarriems com à l' any 35, qué farà vosté, D. Pere? ¿Ns assegura la propietat del edifici ab la séva hisenda?

D. Pere s' ha quedat ab un pam de nas, picant de peus y ballant de rabia.

Un dels séus intims va sorprendre'l l' altre dia grtantse l' esquena, y dihent:

—Creguin que n' hi ha un feix... ¡Quí m' ho tenia de dir que m' havian de clavar aquest gep!

¡Pobre D. Pere!

Si digne sigués de compassió, podrian tenir-hi molta; pero ell ni aixó mereix.

Ha perseguit als lliberals y aquest no li agrahirán res, ni la desaparició dels jesuitas de Manresa, basta que vingui d' ell y sobra que tractés de sustituirlos ab altres freres. La mala intenció hi ha sigut sempre y bén manifesta. Y las malas intencions no 's perdonan.

En quant als neos, als jesuitas láichs, als reaccionaris de tots calibres y de totas las estampas, no li perdonarán tampoch lo séu rompiment ab la Companyia de Jesús. D. Pere 'l Cruel ha destruhit la forsa principal que 'ls assegurava 'l domini de la ciutat.

Y aixis se ha quedat l' home, com l' ànima de Garibay, entre 'l cel y la terra, sense tocar de peus en lloch, sense un apoyo que 'l sostingui, sense una simpatia que l' alenti.

Si vol un bon concell li donarém. Dimiteixi la vara y retiris à la vida contemplativa. Pèls alreduors de Manresa abundan las covas. Ja que sol s' ha quedat, resignis à viure sol. Sant Ignaci de Loyola va ferho aixis y avuy se 'l venera en los altars com à fundador de l' ordre dels jesuitas. Veji, D. Pere, 'l Cruel si logra la mateixa fortuna, procedint desd' ara à la fundació de l' ordre dels cacichs desenganyats.

P. K.

L aixecarse las sessions del Congrès, alguns capitassos de la majoria van donar vivas al rey. La majoria, entussiasmada, va corjarlos.

Un diputat republicà, 'l Sr. Ballesteros, va llenyar un crit de «Viva la República!»

Y gran part de la majoria va respondre:

—¡Viva!

Després va dir que s' havia equivocat, creyentse aclamar no la República, sino la opinió pública.

No renyirém per distinció més ó menos. Lo dia que l' opinió pugui procedir ab tota llibertat, opinió pública y República serán sinónims.

Un senador del govern, gran accionista del Banc d' Espanya, al obj-cie de fer mérits, va declarar que aquell establiment de crédito, que deu la séva existencia à la Revolució, havia contribuït poderosament à la restauració de la monarquia à Espanya.

En Romero Girón pregunta:

—¿Y donchs, qu' es lo que va fer lo general Martínez Campos?

L' héroe de Sagunto contesta:

—Jo no vaig fer res. La Restauració va ferla 'l país.

Me sembla que aquesta afirmació no es prou exacta. Lo país no l' ha feta; pero 'l país l' ha pagada.

Continúa la guerra civil entre 'ls moros del litoral africà pròxim a Melilla.

¿A quin plan obeheixen aquestes maniobras?

¿Será que 'ls africanos se barallan de bona fe?

¿Será que hi ha qui 'ls aixussa?

Jo crech que algún extranjer

mou turbulencias á posta...

¿Fém lo cap viu, espanyols,
que hi ha... inglesos á la costa!

Entre 'ls moros de las inmediaciones de Melilla, hi ha hagut terribles batallas, estussinantse 'ls uns y 'ls altres de mala manera.

Y ha succehit una cosa, y es que 'ls que més han rebut s' han refugiat á Melilla, resoltos á naturalisarse com á espanyols.

¡Infelissos!

¿Per fugir de la llenya 'us feu espanyols?... Precisament fentvos espanyols, rebreu lo doble que si si-guessiu moros. No hi ha res pitjor que fugir del foc y tirar-se de bigotis á las brasas.

Lo volcán de la isla de Sicilia está en plena erupció.

Lo volcán del Tibidabo

per ara no fa ni fum,

ni dona cap esperansa

de que vulga sortir á llum.

Un periódich de Tarrassa diu que per Ullastrell y altres pobles de aquella comarca s' está reclutant gent destinada á formar part de las partidas carlistas lo dia que tinguin de alsarse y oferintse als reclutas un socorro de dos pessetas diarias.

¿Los carlins respallan la boyna? Senyal que ha de venir la República.

Los gossos carlins tenen bon flayre:

Pero ja que tan bon flayre tenen, es molt extrany que no oloren ja desd' ara que si s' arriban á alsar en temps de la República, han d' emportarse 'n llenya llarga.

A pesar que la nació no 'l vol, lord Salisbury, primer ministre d' Inglaterra, no está disposat á dimitir per ara.

¡Mira 'l Cánovas de Londres

si se 'n torna de graciós!

¿Com sab imitar al nostre!...

¿Potser també cria gos!

Ja está firmat lo decret nombrant al general Pavía capitá general del ejército.

Haviam quedat en que la plassa vacant per la mort de 'n Jovellar, deixaria de provehir-se, tant per rahó d' economias, com també perque l' escalafó de capitáns generals está cubert de sobras.

Pero en Cánovas s' ha repensat, y 'l nomenament se durá á efecte.

Aném prenent nota de la formalitat conservadora.

En los mars de la Oceania s' ha enfonzat una isla. La cosa es grave; pero de pitjors ne poden succehir.

Si aquí dura encara gayre

lo govern conservadó,

prompte al mar Mediterrani

s' enfonzará una nació.

Al tancar-se las Corts va dir en Sagasta dirigintse als conservadors:

—Si no dejais el poder, que Dios no nos deje á todos de su mano.

Noticias auténticas arribadas del cel aseguran que Deu no deixa ni agafa á cap monárquich espanyol. Ja fa temps que tan fástich li fan los conservadors com los fussionistas: ja fa temps que ni se 'ls mira.

Sembla que s' tractava de colocá en lo govern civil de Barcelona, quan se 'n vaji 'l Sr. Ojesto, á un coronel del ejército.

Perfectament.

Veyám ara si algún dia

al bisbe 'l fan general

y al general te me 'l nombran

xantre de la catedral.

Se comprén perfectament la gran pressió que han fet en Comillas, en Girona y altres magnats de la banca per lograr l' augment de las tarifas de ferrocarrils.

Encare qu' ells viatjan en primera classe y en cotxe-saló, hi ha que advertir una cosa, y es que sempre que van en carril, viatjan de gorra.

La Compañía del Sr. Tutau que treballa actualment á Sabadell y á Tarrassa, ha donat dugas funcions extraordinarias, á las quals ha sigut invitat lo nostre estimat company C. Gumá, autor de las diversas obras representadas en ditas funcions.

LA CAMPANA 's complau en donar las gracias als habitants de las dugas ciutats, que al obsequiar y aplaudir á un dels nostres redactors predilectes, han fet creixe 'l deute de gratitut que 'l nostre periódich té ab Tarrassa y Sabadell.

La majoria dels conservadors son á la costa del Cantábrich prenent banys.

Una pregunta. Rentantse allá tot' aquesta gent, ¿de quin color han de ser ara aquellas ayguas?

—De color de *chanchullo*. Casi tots ne van bruts.

CARTAS DE FORA. — Al arribar á Tremp D. Lluís, ex-secretari de 'n Savalls é iniciador de la Exposició, varen sortir á rebrel tres ó quatre ensotanats y alguna beata. Després varen donarli una serenata, havent anat á captar de porta en porta per sufragar lo gasto. La idea de D. Lluís al fer la Exposició no es altra que despertar al partit carlista y presentarse candidat á la Diputació á Corts, en las més pròximas eleccions que se celebren. — Posteriorment va celebrarse una reunió per animar la cosa. D. Lluís va dir que era necessari que tots los trempolins l' ajudessin, qui no pogués ab diners ab jornals, y qui no pogués ab jornals, ab la llengua fent propaganda. D' oferiments varen fer-se'n molts; pero de diner no se 'n va veure cap. De manera que tothom promet y ningú dona. Treballs fets fins á la feixa á la Exposició: unas cargas de sorra y unas altres cargas de fusta. Las obras paralisadas. — Si venen los bisbes de Catalunya, com asseguran, á lo menos podra fer-se una exposició de llana mistica.

Lo rector de la ermita de Foix, situada á dos horas de Vilafranca del Panadés, tingué la idea de cridar als propietaris del terme, propositantlos fer una professó, ab la qual—digué—ls assegurava que la filoxera no entraria per aquellas vinyas. Los llanuts accediren gustosos á una idea tan salvadora. Pero al tenirne coneixement los ensotanats de Miralles, la Llana y 'l Castell se cremaren molt per haver obrat lo de Foix pel seu propi compte y sense entendres ab ells, y enviantlo á buscar ab l' excusa de tractar sobre uns funerals, no se sab lo que passaria entre ells; pero es de presumir que la gresca acabaria com la comedia de Falsset ja que 'l rector de Foix se 'n torná á casa seva ab lo cap ple de pinyas, nyanyos, esgardissadas y una mica sanguejant. — No obstant y aixó la professó la tirá endavant lo diumenje passat, haventhi assistit uns doscents llanuts. — Ara no més falta veure si la filoxera de las vinyas voldrá complaure á la filoxera mistica representada pel rector de Foix.

CALORADAS

A calor inaguantable d' aquest mes está en relació directa ab la situació insostenible d' aquest Govern.

Los graus del Reaumur van pujant, y 'ls graus de benestar no poden baixar més; han arribat al últim grau.

Lo cólera conservador y 'l nostre se buscan y 's trobaran: *Dios los cria...*

Las filtracions d' aygua salada diuhen que aumentan en los baixos, ó siga, en los peus de certs teatros; mentres que ideas també *saladas* se filtran en los caps de certs comedians de la Nació: aquells teatros potser no perillan; pero aquests comedians ja son á terra.

Lo sol del firmament pica qu' es un disgust y crema de valent: lo sol de la Dignitat pica de peus y está *cremat* de debó.

Diuhen: *Pe 'l Juliol, ni dona, ni cargol; jo dich: Pe 'l Juliol, governa qualsevol.*

PEPET DEL CARRIL.

FI DE TEMPORADA

A Cánovas.

Tancat lo famós teatro del saynete nacional, despatxi la companyia y posis á descansar.

Prengui banys ab tota calma, cuydi 'l gos que Deu li ha dat, passeji ben bé á la fresca y procuri fer forsa anys.

Ademés, quan tinga un rato prengui un tros de paper blanch... y extengui la dimisió, que aviat li demanaran.

A Sagasta.

Quan s' haja rascat la barba á la voreta del mar, y estiga empapat de brisas y ho tinga tot combinat; quan li sembli que 'l contracte que al Pardo varen firmar ja está complert prou y massa y 'l dongui per caducat,

torna á Madrid xano xano, pren á don Anton pel bras, lo treu de la Presidencia... y se m' hi queda assentat.

A Pidal.

¡Despedeixis de la ganga que 'l Mónstruo li va adressar! May més tornara en sa vida á presidir 'ls diputats, may més treurará campanas, per fer callá 'ls federals, may més prepararà *lios*, per entreteni 'ls debats, may més gosará del cotxe que avuy li havém de pagar y may més podrà mamarse lo sou que ara está cobrant...

A Martinez Campos.

Avisi al cor desseguida, tingui ben insinistrat y adverteixil que 's prepara un verdader daltabaix.

Si 'ls sintomas no menteixen, quan l' istiu s' haja acabat tindrà una *corozonada* de tendencia liberal.

Per lo tant, fregui bé 'l casco, vaji liberalisant y amaneixi l' equipatge per posarse al altre camp.

A Romero Robledo

Si demá ó dintre dos mesos també l' han de despatxar, ¿qué 'n treu d' aná ab la cartera dia y nit á sota 'l bras?

Diu que 'l cólera es á Fransa... diu que tal vol' a vindrá... y diu que aquells que 's prevenen ne surten mes ben lliurats.

Si vosté es tan viu com contan, si es cert que veu tan enllá, si té tant nas com suposan... retiris y plegui 'l ram.

A Moret

Ara es l' hora *Sequismundo*: las onas venen y van portant murmulls misteriosos y escampant perfums de sal.

Las montanyas despedeixen las aromas penetrants de romanins, farigolas y herbetas medicinals...

Corri á fora desseguida, recullih lo... y demá tindrà primera materia per fer discursos flamants.

A Martos.

Fassi forsa penitencia, arrossegis per 'quests camps, dant probas d' arrepenirse dels seus tremendos pecats.

Mediti sobre las *planchas* que 'ls homes de talent fan, compris un altra levita de color ben avansat... y quan en Saga-la puji, vaji á truca al seu portal, que si li demana ab modos crech jo que 'l colgará.

C. GUMÁ

¿VINDRÁ 'L CÓLERA?

s grave l' assumpto y val la pena d' obrir una informació, perque la gent sapiga á qué atenersse puga fer testament ab tota tranquillitat.

Comensém pels que pareix que han de saberho més que ningú.

—Senyor melj... ¿qué li sembla? ¿vindrà 'l cólera á Barcelona?

—Home, segons y conforme. Hi ha molt que discutir, molt que meditar, molt que...

—Pero ¿vindrà ó no vindrà?

—Es impossible pronosticarlo ab seguretat. La marxa descendent que á través d' Europa va seguint la enfermetat; las observacions fetas per...

—¿Discursos á aquesta hora? Estiga bonet.

Aném per un altre.

—Senyor apotecari: ¿qué opina d' aixó del cólera? ¿Vindrà?

—¡Ay! ¡Vaji vosté á saberho! Jo malicijo que casi... en fi, per lo que puga tronar hi comprat dos bocoyes de laudano y quatre carretadas de cloruro de cal.

—¿Es dir que d' una manera positiva?...

No sé res...

Tirem més avall: tal vegada aquest bolsista... Molt cops aquesta gent sab cosas que encare las ignora tothom. ¡Com la *bolsa* y las calamitats son casi d' una mateixa familia!

—Senyor bolsista... ¿qu'es aixó del cólera? ¿que mateix lo tindrem?

—Per ara no: estich portant una jugada al alsa y...

—m convé que hi haja cap epidemia. Ara, en quan me posi a la baixa, tindrem cólera y febra groga y tot lo que vosté vulga.

—Oh! A mi no m' enredi: jo no vull res d' aixó...

—Be... ha sigut una figura retórica.

—Pero, sense retóricas... ¿qué sab del cólera? ¿hi será aquí? ¿no hi será?

—Escorcollim! No tinch de la cosa la més mínima noticia...

Veyám aquest.

—¡Ho'a, senyor empleat! ¿qu' es aixó que fan corre per aquí? ¿es tant mateix veritat que'l cólera está a punt de saltarnos a sobre?

—¡Ben bé que li vindria al govern! Tal com está avuy, debilitat, desacreditat y combatut per tots cantons, una epidemia colérica dispersaria als seus enemichs y li allargaria la vida, assegurantnos al mateix temps a nosaltres l' empleo uns quants mesos més.

—Be, aixó son cálculs polítichs y jo busco impresiões sanitarias. ¿Es dir que no sab res?

—No senyor, encare que espero, desitjo, confio en que no 'ns fallará cólera...

Consultém a aquest tio de las caixas.

—¿Que dihen los del grem? ¿no 's parla de si vé aviat lo cólera que 's passeja per Fransa?

—¡Ja hauria de ser aquí! Tinch la botiga completament plena de caixas, y si no vé una temporadeta bona, un quant temps de fuga, cregui que aviat hauré de plegá 'l ram.

—¿Pero per ara no s' hi nota res? ¿no hi ha més demanadissa?

—No senyor; no 's mort ningú, no 's ven res... ¡hi há una salut aterradora!...

Continuém la pelegrinació. Veyám a aquest, qu' es personatge polítich, romerista de influencia y home que sol estar en tolas las interioritats.

—¿Qu' es veritat aixó que 's murmura?

—¿Qué?

—Diu que'l cólera está a punt de venir...

—¡Deu nos en guard!... ¡Quina desgracia pèl partit, si aixó succehial!

—¿Pèl partit no més?

—Si senyor: a la primera noticia de cólera en Romero fugiria, tirant la cartera ealayre... y ¿cóm quedariam nosaltres?...

Decididament, ab tantas y tantas consultas, está vist que no podré sapiguer lo que desitjo.

—¿Per qué no 'ns ho pregunta a nosaltres?...

—M giro y te 'm veig dugas donas esqualidas y desarrapadas, que reposan en la escalinata d' una iglesia...

—¿A vosaltres? ¿que ho sabeu, per ventura?

—Si.

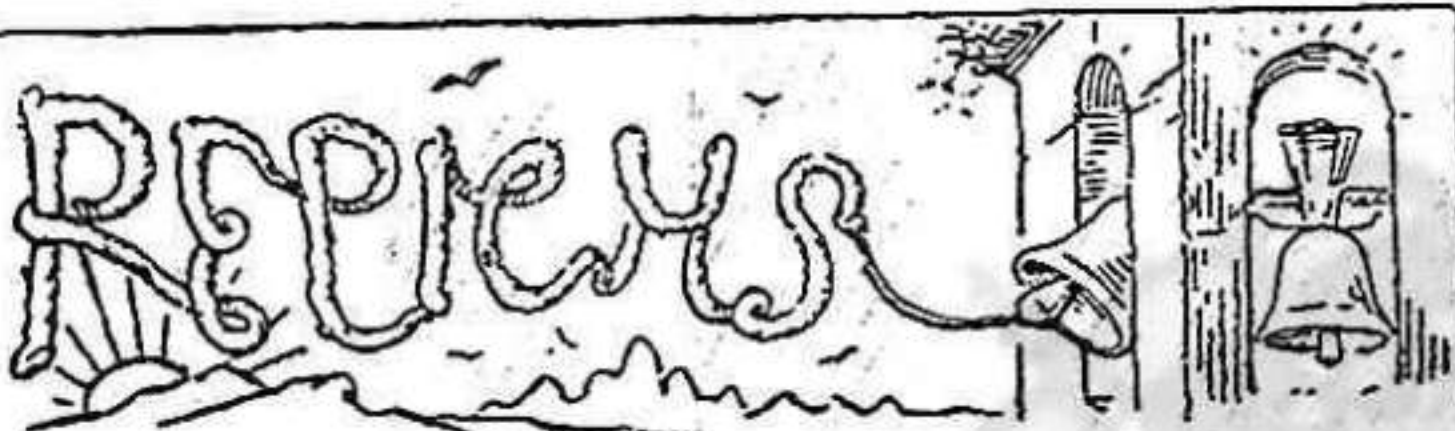
—Pues diguém 'ho. ¿Vindrà'l cólera a Barcelona?

—Si 'ns expulsan a nosaltres d' aquí, no vindrá; pero si 'ns hi deixan fer estada, vindrá irremissiblement.

—¿Qui sou per parlar aixís?

—Som la Pór y la Poca-Ulmpiesa.

A. MARCH.

l'altre dia l' alcalde de Barcelona vá publicar un bando relatiu als gossos.

Contenia la mar d' articles.

Los gossos portarán bossal y placa: cada gos pagarà tant ó quant d' impost: lo gos que sigui atrapat sense aquest requisits será capturat ab lo llas y trasladat al dipòsit ab lo carretó; l' que als tres dias de la seva captura no sigui reclamat pèl seu duenyó, será mort per medi de la asfixia...

Digui senyor Porcar.

Y si un dia vé en Cánovas acompanyat del seu gos ¿qué succehirá? ¿Será capás de aplicarlí aquest bando tan riurós?

—¡Ah! 'M sembla que si aquest cas succehis, se dictaria una ordre del dia als municipals, dihent:

«Articu'o único. Al pasar el perro de D. Antonio por las calles, los municipales le harán el saludo militar, bajo pena de pérdida de destino.»

Los metjes de Barcelona creuben que si'l cólera 's presentava, sería quan vinguessin las plujas.

Los merjes de París opinan que allí'l cólera tendéix a desapareixe a causa de las plujas que hi ha hagut.

Lector, si ara buscá intentas la vritat pelada y núa, lligam aquestas dos moscas per la cua.

Ventatjes de la creencia ab l' infern y lo dimoni:

Un pobre pagés de Castel'folit vá caure al Fluviá y 's estava ofegant, sense que ningú s' atrevis a auxiliarlo, quan un negre, dependent de uns quinquillayres, sen-e medir lo perill se tirá a l' aygua, resolt a treure 'l de aquell apuro

Y'l pagés, al veure's en mans del negre, prenentlo pèl dimoni y creyent que se'l enduya a l' infern tinché un esglay tan gran, que poch moments després de ser salvat de l' aygua, moria del susto.

Vels' hi aquí una tragedia cómica que té per única base las falornias religiosas.

D. Carlos, lo de las húngaras, acaba de tenir en pochos días dugas ideas felissas.

Primera: enviar un telégrama a Guernica, felicitant al nou roure que allí ha nascut.

Y'l roure, qu' es molt persona, a pesar de ser novell, li ha dit que 'ls aglans que fassi tots los regalará a n' ell.

Segona idea: escriure una carta a París, aconsellant als católichs realistas francesos que 's fassin republicans.

Se 'm figura que aquest mano, ab l' actitut en que 's posa, vol probá si ara en Carnot li fa passá alguna cosa.

La filla de 'n Sagasta 's casa. Y de tot Espanya plouhen regalos de gran valor. Ab sols enumerarlos, los periódichs ocupan columnas atapahidas de original.

Me sembla que 'ls senyors fusionistas aquesta vegada no han sigut prou polítichs.

Al obrar ab tan desprendiment justifican que la persona que vá donar lo poder als conservadors en atenció a que 'ls infelissos s' estavan morint de gana, digui avuy:

—Veig que 'ls liberals encare poden passar. Veig qu' encare 'ls quedan diners de sobras pera fer regalos.

A pesar del dictámen d' una pila d' eminencias médicas, los francesos s' empenyan en assegurar que lo que hi ha allí no es cólera, y fins s' enfadan porque saben que aquí creyém que si que n' hi ha.

Vaja, no 'ns barallém per tan poca cosa.

No hi ha cólera, conformes, no 'n parlém més, convingut.

Pero, diguin y 'ls qu' enterran? ¿de qué moren? ¿de salut?

Las Corts han sigut tancadas.

D. An'ón no ha pogut lograr que li aprobessin l' augment de tarifas dels ferrocarrils, ni'l nou empréstit que tenia projectat.

Ab tanta majoria com té se 'n ha de anar al llit en dejú.

Un' altra vegada abtinguis de fer nombrar diputats als niños góticos. Millor será que dongui l' acta a una colecció de gossos. Aquests al menos li serán sempre fiels. Aquests al menos defensarán sempre al amo.

Lo govern, al despedirse dels diputats de la majoria, va obsequiarlos ab un thé.

Tenint en compte la llarga serie de dejunis que als conservadors se 'ls prepara, trobo que aixó de donarlos un thé está una mica fora de lloch.

Lo que diu que deya un dels obsequiats:

—¡Ves si ara es hora oportuna per vení ab semblants brometas!...

¡Valdria més que 'ns donguessin dos ó tres sachos de monjetas!

A l' autoritat de un poble secundari de la provincia de Murcia, li estava reservat donar lliçons al govern de fecunditat en inuentar impostos.

L' alcalde de Lorca ha establert un arbitre de 10 céntims aplicable a tot vehí que a la nit surti de casa séva a pendre la fresca.

No en vá son los conservadors actuals los monopolisadors de la frescura. ¡Qui vulgui pendre la fresca, que pagui!

Los liberals inglesos han guanyat las eleccions de diputats contra l' govern conservador.

Lo govern conservador se té la culpa de lo que li passa.

Podia enviar un recadet al Manco de Olesa, y mister Gladstone se queda sense treure un sol diputat.

Se coneix que'l govern inglés encare no 'n sab de fer eleccions!

L' últim discurs de 'n Sagasta ha sigut molt fort.

Res de benevolencias ab lo govern. Fins ara li havyá tingut tolas las consideracions; pero en lo succesiu li farà una guerra a mort, y no s' aguantará ni un dia més.

Aixís ho ha dit D. Práxedes.

Pero estém al istiu, y al istiu tota cuca viu... y especialment la cuca conservadora.

Las paraulas de 'n Sagasta tendeixen únicament a animar als seus partidaris.

¡Infelissos fusionistas! Ab poca cosa se contentan.

Aquí 'ls teniu tan alegres y al cap-de-vall qué 'ls ha servit lo seu jefe? Un discurs... una racció de bunyols de vent.

En Bosch y Fustigueras continúa donant probas repetidas de una destresa assombrosa en los exercicis en la barra fixa.

L' altre dia vá dir en plé Senat que'l dever dels regidores era fer administració en lloch de política.

Escolti, Sr. Bosch: si 'ls cárrechs del municipi son merament administratius ¿cóm s' explica que apenas vá pujar en Romero Robledo al candelero lo nombressin a vosté arcalde de Madrid?

Vaja qu' en las mans de homes com vosté, la vara 's converteix en barra.

Genialitats de D. Joan Mañé y Flaquer.

En l' article de fondo que publicá'l passat diumenje defensava en serio la necessitat de que 's tornés a restablir la pena de assots.

Ara comenso a compeniré per que a D. Joan Mañé li agradan tant las professiões del dijous sant: li agrada porque hi figura'l misteri del assotament.

Vaja, ja té rahó'l refrán: hi ha gustos que mereixen palos.

Per lo tant, quant vulgui'l Sr. Mañé, comensarém per ell.

ENDEVINALLAS

XARADA

A una total vaig entrar sis comprarne del tocino una llengua, puig opino qu' es d' ell lo millor menjar.

Que hu-dos diariament menjar cols, no fa per mi, menjo llengua al demati y esmorzo perfectament.

Né menjo també al mitj dia y al vespre 'n sopo també; pro variant la salsa que la sab fer molt bé la tia.

Aixís tersa quart-quintsis veuhen que tinch per menjar tocino, no puch passar, lo menjarne m' es precis.

Si no tinch bastant dine per menjarla de tocino, allavors esmorzo y dino y sopo ab llengua de bé.

Y saben porque tossut soch en menjar llengua tant?... porque jo só un xarlatán y aixis quedo ben llengut.

EMILIO SUNYÉ.

ANAGRAMA

Lo noy del Sr. Total una total me trencá d' una pinta que 'm costá dugas pessetas y un ral.

GEROGLIFICH

I
Cánovas
EEE
EI
am
O

J. ORIOL Y BOSCH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. Font Julio K. Novas del K. Stell, G. G. li, A. Escalá petit, Un Carcamal, Un Ecanya-pobres, C. Julián Busquets, F. Estrada, Un Pobre Barber, Nen Isiro, Molins y Patacones, C. O. Dina de Montgat, Oralliv l' arbequí, Tres Pastanagas, A. Amigó, J. Oriol y Bosch, Anton Nart, Francisquet, Igualadí, P. G. y B. de V., Pauhet del Vendrell, Iram y Evob.—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans B. Pascual, J. D., F. A. Misericorn, Rey Naro, J. F. Nabrud, E. Viñas, A. Lleonart, Dolores Mont, J. D. Domenech, Noy Ros, J. E. colá del Vendrell, J. Staransa, Rufo, Un alemán flamench, J. Estrada y Jaumet de Tarrasa.—Insertar-m alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá M. T. C.: La idea del article pot aprofitarse; en quant a la forma resulta mo't m'noya.—Noy de Gurb: La poe-i: de voste es molt incorrecta.—P. Talladas: Gracias per l' envió; está molt bé tot; no obstant, lo sonet A Colón es lo me's flu x; hi falta elevació.—J. p. t. de l' Orga: Si mira bé la Intima, observará que algunas de las asonancias son falsas ó imperfectas.—Ll. Sa'vad. r. L' assumpto de la poesia ordinarija.—J. Rafecas: Ex flúixera.—Albared (Pallejá): Enterats.—Martí Giol: L' article va bé.—J. T. R.: Trobém l' assumpto de la poesia una mica gastat.—Ruy de Gorch: La de aquesta semana es bastant incorrecta.—¿Que no hi aném? No va prou bé.—C. ator de Catalunya: De las tres qu' envia únicament reservém la titulada ¿Te te recordas?—M. Solá: Quedan aceptadas las poesias que 'ns remet.—J. de Claris: No 'ns va prou bé.

LOPEZ, editor.—Ramb'a del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, Impresor.—Asalto, 63.

FINAL DE LA COMEDIA

Sens lograr lo que volia,
 las ha hagudas de tanca;
 ell buscava novas gangas
 y grans tundas li han donat.

¡Pobre Mónstruo, quina pega!
 ¡Está que no 's pot tenir!
 Ell es qui las portas tanca;
 mes ¡ay! ¿las tornarà á obrir?